ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ πλάκα σοκολάτας

Λίγες ἡμέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάληψη τοῦ Ντάντσιγκ ὅπου ὁ στρατάρχης Λεφὲβρ ἔδρασε τιμητικώτατα, ὁ Μ. Ναπολέων τοῦ ἐμήνυσε πρωΐ-πρωΐ, ὅτι θέλει νὰ τὸν ἰδῇ. Ὁ Στρατάρχης ποὺ ἑκοιμόταν ὅταν ἔλαβε τὴ διαταγή, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα κι' ἔτρεξε στὸ γενικὸ ἐπιτελεῖο, ὅπου ὁ Ναπολέων συνεργαζόταν μὲ τὸ στρατάρχη Μπερτιέ.

Ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀνήγγειλε τὸν Στρατάρχη, ὁ Ναπολέων σήκωκε τὰ μάτια του ἀπό τὰ σχέδια, ποὺ μελετοῦσε καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μπερτιέ :

— Ὁ Δούξ, εἰπε, δὲν ἀργεῖ καθόλου νὰ τοναλεταρισθῇ.

Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας ἐτόνισε :

— Παρακαλέστε τὸν Δούκα τοῦ Ντάντσιγκ νὰ μὲ περιμένῃ δυὸ λεπτά.

Τὸν ἐκάλεσα νὰ προγευματίσουμε μαζί.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τὰ ἔχασε. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ διστάγμὸ ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ.

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς «Δούξ», Μεγαλειότατε ποὺ νὰ περιμένῃ. Τολμῶ νὰ νομίζω ὅτι ἀνήγγειλα τὸν Στρατάρχην Λεφὲβρ ὁ ὁποῖος ἀναμένει τὰς διαταγὰς τῆς Μεγαλειότητός Σας.

Ὁ Ναπολέων χαμογέλασε.

— Ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα, κύριε, εἰπε, ν' ἀνακατεύεσθε εἰς τὴν ἀπονομὴν τίτλων ; Νὰ πᾶτε νὰ μεταδώσετε παρακαλῶ εἰς τὸν κύριον Δοῦκα τοῦ Ντάντσιγκ τὴν παραγγελίαν μου.

Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Λεφὲβρ προγευμάτιζαν μαζί. Ὁ Ναπολέων γεμάτος κέφι ἐτιτλοφοροῦσε συνεχῶς τὸν Λεφὲβρ «δοῦκα» ἀλλ' ἐκεῖνος ἐνόμιζε ὅτι ἀστειευόταν κι' εἶχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ θυμώνει, ὅταν στὸ τέλος τοῦ προγεύματος, τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τοῦ ἔδωκε ἕνα πακετάκι ποὺ εἶχε σχῆμα πλάκας σοκολάτας.

— Καλέ μου Λεφὲβρ τοῦ εἶπε ξέρω ὅτι σοῦ ἀρέσει ἡ σοκολάτα. Πᾶρε αὐτὴ τὴν πλάκα. Εἶνε ἐξαιρετικῆ; ποιότητος. Τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦν τὴν φιλίαν.

Φαντάζεσθε τὴ χαρὰ ποὺ ἔδειξε ὁ ἀγαθὸς Στρατάρχης Λεφέβρ, ὅταν, ἀνοίγοντας τὸ πακετάκι, βρῆκε ἀντὶ σοκολάτας τόν τίτλον τοῦ δουκὸς τοῦ Ντάντσιγκ καὶ τριακόσια κολλαρισμένα χιλιάρικα.

***

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ;

Ὁ Ἐρρῖκος ὁ Δ' μιὰ μέρα στὸ κυνῆγι περιπλανήθηκε κι' ἔπιασε κουβέντα μ' ἕνα χωρικὸ ποῦκοβε ξύλα. Ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα ὁ ξυλοκόπος τοῦ εἶπε πῶς εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ τὸ βασιλέα κι' ἐπειδὴ εἴξερε πῶς εἶταν κυνῆγι καὶ θὰ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη περίμενε γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ.

— Ἂν θέλῃς νὰ τὸν δῇς τοῦ εἶπε ὁ Ἐρρῖκος, ἀνέβα στὰ λαπούλια τ' ἄλδγου μου νὰ σὲ πάω ἐγὼ ἐκεῖ ποὺ θὰ περάσει.

— Καὶ καλά, τοῦ εἶπε ὁ χωρικὸς, ποὺ θὰ καταλάβω ἐγὼ ποιὸς θἆναι ὁ βασιλιᾶς. Ἔχει τόση συνοδεία κι' εἶνε ὅλοι τους τόσο καλοντυμένοι.

— Ἀνέβα, τοῦπε ὁ βασιλιᾶς, καὶ θὰ τὸν καταλάβῃς γιατὶ ὅλοι θὰ βγάζουν τὰ καπέλλα τους ἀπ' ὅπου θὰ περνάει, ἐνῶ αὐτὸς θὰ φορέει τὸ δικό του.

Ἔτσι καὶ γίνηκε. Ὅταν ἐφθάσανε στὸ μέρος ποὺ ἦταν ἡ βασιλικὴ συνοδεία, ὅλοι ἤρθαν νὰ χαιρετίσουν τὸν Ἐρρῖκο.

— Ἐ λοιπόν, λέει ἐκεῖνος χαμογελώντας στὸν χωρικό. Ποιὸς εἶνε ὁ βασιλεύς ;

— Μὰ τὸ ψωμὶ ἀφεντικὸ ἢ ἡ ἀφεντιά σου εἶσαι ἢ τοῦ λόγου μου γιατὶ μονάχα μεῖς οἱ δυὸ δὲν ξεσκουφωθήκαμε !

Ὁ Ἱστορικὸς

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Φταίει ὁ κόκορας

Ὁ περίφημος περιηγητὴς Σμὶθ ἀναφέρει ὅτι οἱ Μαῦροι τῆς Γουϊνέας δὲν τρῶνε ποτὲ πετεινὸ καὶ διηγεῖται ἕνα παραμῦθι, ποὺ λένε, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀποστροφή τους αὐτή.

Ὅταν ὁ Θεὸς ἔφτιαξε τοὺς ἀνθρώπους ἐργάσθηκε μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα. Ὅταν ἄρχιζε νὰ βασιλεύσι ὁ ἥλιος, ὁ Θεὸς παρέταξε τοὺς ἀνθρώπους πού εἶχε φτιάξει κι' ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργο του. Παρετήρησε μονάχα, πὼς ὅλοι εἶταν μαῦροι, σὰν χωματένιοι ποὺ εἶταν, κι' ἀποφάσισε νὰ τοὺς ἀσπρίσει. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοὺς πλένει ἕναν- ἕναν καὶ θὰ τοὺς ἔκανε ὅλους λευκοὺς ἂν δὲν φώναζε ὁ πετεινός. Στὸ μεταξύ αὐτὸ εἶχε νυκτώσει κι' ἄρχιζε νὰ ξημερώνει... Ὁ Θεὸς ποὺ ἄκουσε τὸν πετεινὸ καὶ κατάλαβε πὼς εἶταν κουρασμένος παράτησε σύχυλους τοὺς ὑπολοίπους.

Γι' αὐτὸ οἱ μισοὶ ἄνθρωποι γινῆκαν ἄσπροι ἐνῷ οἱ ἄλλοι μισοὶ μείναν μαῦροι καὶ γι' αὐτὸ δὲν τρῶνε πετεινό, οἱ κάτοικοι τῆς Ν. Γουϊνέας, ἀπὸ περιφρόνηση πρὸς αὐτὸ ποῦγινε αἰτία νὰ μείνουν μαῦροι.

***

Ὁ Ἰωνᾶς καὶ τὸ κῆτος

Ἡ Γραφὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κάποιο κῆτος κατάπιε τὸν προφήτη Ἰωνᾶ ὅταν ταξείδευε ἀπὸ τὴν Ἰόπη τῆς Παλαιστίνης στὴν Ἱσπανικὴ Ταρσίς, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζει καὶ τὸ εἶδος τοῦ κήτους. Ἦταν φάλαινα, δελφίνι, φώκη ; Τελευταῖα ἀνεκαλύφθη τὸ μυστήριο : Σ' ἐκείνη τὴ θάλασσα ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀκόμη ποὺ καὶ ποὺ μεγάλοι λευκοὶ καρχαρίες. Ἕνας τέτοιος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κατάπιε κάποιον ναύτη ἑνὸς Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ ποῦ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. Ὁ καπετάνιος ἐπυροβόλησε τὸ θαλάσσιο τέρας καὶ τὸ πλήγωσε στὴ ράχη καὶ τότε ἐκεῖνο ἀμέσως ἐξέρασε ὁλοζώντανο τὸ ναύτη. Δὲν ἀποκλείσται καὶ ὁ Ἰωνᾶς νὰ ἐφιλοξενήθη τὰ τρία ἡμερόνυχτα στὴ στομάχα κάποιου τέτοιου λευκοῦ καρχαρία.

***

Τραγικὴ Στατιστική

Θέλετε νὰ λάβετε μιὰ ἀμυδρὴ ἰδέα τῶν ὀλέθρων ποὺ σκόρπισαν στὸν φτωχό μας πλανήτη οἱ διάφορες ἐπιδημίες ; Ρίξετε μιὰ ματιὰ στὴν παρακάτω πρόχειση, μὰ σπαρακτικὴ στατιστική :

— Κατὰ τὸ 872 π. Χ. πέθαναν ἀπὸ λέπρα στὴ Δυτικὴ Κίνα 970.000 ἄνθρωποι.

— Κατὰ τὸ 453 π.Χ. χάθηκαν στὴ Ρώμη 200.000 ἀπὸ λοιμό.

—Στὰ 430 π. Χ. παρουσιάσθη ὁ λοιμὸς τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ τόσο λεπτομερῶς περιγράφει ὁ Θουκιδίδης καὶ μέσα σ' ἕνα ἔτος ἀπλώθη σ'ὅλο τόν τότε γνωστὸ κόσμο. Ὁλόκληρα ἑνατομμύρια πέθαναν.

— Κατὰ τὸ 72 π.Χ. παρουσιάσθη περίεργη λοιμικὴ νόσος στὴν Ἰνδική : Πρίσκονταν ἡ γλῶσσα καὶ μαύριζε καὶ γλυστροῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα. 887.000 πέθαναν μέσα σὲ δυὸ μῆνες.

— Ὁ λοιμὸς τοῦ 78 μ.Χ. τῆς Ρώμης ἐθανάτωσε μέσα σὲ μιὰ μέρα 10.000.

—Πυρετὸς εἰδικῆς φύσεως κατὰ τὸ 189 μ. Χ. ξεπάστρεψε τὸ ἥμισυ τοῦ πληθυσμοῦ στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἱσπανία.

— Στὸ Ρωμαϊκὸ κράτος κατὰ τὸ 251 μ. Χ. πέθαναν ἀπὸ πανώλη 3.000.000 !

—Κατὰ τὸ 746 ἡ πανώλης ἐθέρισε μονάχα μέσα στὴν Κωνσταντινούπολη 200.000 !

— Πόσους τάχα νὸ ξεπάστρεψε ἡ γρίππη τοῦ 1918—1919 ;

***

Ἑλληνικὲς γαϊδαρος

Ὅταν ὁ περίφημος Ἄγγλος συγγραφεὺς καὶ μυθιστοριογράφος Οὐάλτερ Σκόττ φοιτοῦσεν ἀκόμη στὸ σχολεῖο, οἱ συμμαθηταί του τὸν παρανόμαζαν «Ἑλληνικὸ γάϊδαρο» ἐξ αἰτίας τῆς χοντροκεφαλιᾶς του.

Δέν γνωρίζομεν κατὰ πόσον οἱ ἀλλοεθνεῖς γάϊδαροι ὑπερτεροῦν σ' εὐφυΐα τοὺς Ἕλληνας ἀδελφούς των. Ἐν πάσει περιπτώσει πόσοι ἄνθρωποι δὲ θὰ ζήλευαν τὴν τιμὴ ποὺ ἔκαμαν οἱ συμμαθηταὶ τοῦ Οὐάλτερ Σκόττ στοὺς Ἑλληνικοὺς γαϊδάρους !

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Στὴ δημοσιά, στὴν πέτρα πλάϊ ἐκείνη,
τὸ δέντρο ποὺ θωρεῖς μοναχικὸ
ξεράθηκε ἀπὸ τότε ποὺ ἔχει γείνη
στὴ ρίζα του, μιὰ νύχτα, φονικό.

Σαράντα καλοκαίρια ποὺ δὲ δίνει
στὸν πεζοδρόμον ἴσκιο καὶ καρπό.
Κ' εἶν' ὁ κορμός του στέρφος ποὺ ἔχει [μείνη
σὰ φίδι μαυροκέφαλο κι' ὀρθό.

Στὰ κλαρικά του, λένε, δὲν κουρνιάζει
πουλάκι διαβατάρικο ἢ τζιτζίκι.
Καὶ κάποτε, ποὺ ἡ νύχτα τὸ σκεπάζει,

φωνὴ ἀπὸ τὴν κουφάλα του ἀναδίνει,
ταράζει τὰ κλαδιά, μιλεῖ, κι' ὦ φρίκη,
— Δικαιοσύνη, λέει, δικαιοσύνη !

Αἰμιλ. Στεφ. Δάφνη